

Σχολικό έτος 2024-2025

Γυμνάσιο Μυκόνου

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Της μαθήτριας της Α΄ Τάξης Αλεξάνδρας Κλειώς Καπέλα

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

Ήμασταν στο δρόμο για το σπίτι του παππού, οι στροφές ήταν πολλές. Ευτυχώς για εμάς ο μπαμπάς πήγαινε σιγά, γιατί είχε τα εξαρτήματα παρατήρησης του νυχτερινού ουρανού, όπως τα έλεγε, στο πορτ μπαγκάζ. Για την Κέλλυ και την Εβίτα ήταν η πρώτη φορά που επισκεπτόντουσαν την περιοχή των Αγράφων. Σε αντίθεση με εμένα τα κορίτσια δεν φαινόταν να ανακατεύονταν τόσο, επειδή θαύμαζαν το υπέροχο τοπίο, τα θεόρατα βουνά, τα καταπράσινα δέντρα και τα τσοπανόσκυλα που πεταγόντουσαν πού και πού στον δρόμο.

Είχαμε μόλις φύγει από τους καταρράκτες, όπου είχα ζητήσει στο μπαμπά να σταματήσουμε, διότι ήταν η αγαπημένη μου περιοχή για να κάνουμε στάση. Οι καταρράκτες Παλαιοκαρυάς Τρικάλων, είναι δύο συνεχόμενοι καταρράκτες ο ένας κάτω από τον άλλον. Υπάρχει και ένα τοξωτό γεφύρι από τα πολλά της Θεσσαλίας το οποίο είναι στο ίδιο ύψος με τον μεγαλύτερο από τους δύο καταρράκτες. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, όταν ανεβαίνεις στο γεφύρι, να μην μπορείς να ακούσεις ούτε τη φωνή σου από τον ήχο του νερού που πέφτει ακριβώς δίπλα σου. Κάθε φορά που πηγαίνω εκεί και ακούω τον ήχο από το τρεχούμενο νερό νιώθω σαν να μεταφέρομαι σε άλλες διαστάσεις. Ο μύθος λέει πως σε αυτούς τους καταρράκτες ζούνε αναδυόμενες νεράιδες που, όταν ξεπροβάλλουν, μαγεύουν τους επισκέπτες.

Αυτή τη φορά τα νερά παρά ήταν κρύα, έβαλα τα πόδια μου στο νερό, όπως κάνω κάθε φορά, και το μετάνιωσα. Η Εβίτα, που είναι αυθόρμητη και παρορμητική, χωρίς δεύτερη σκέψη βούτηξε στο νερό με το μαγιό, παρότι της είχα πει ότι αυτή την εποχή δεν θα το χρειαστεί. Έψαχνε να βρει τις νεράιδες. Βγήκε από το νερό τουρτουρίζοντας και εγώ της είπα: Εγώ σε προειδοποίησα! Την άνοιξη οι καταρράκτες δεν είναι μέρος για κολύμπι, ειδικά στις αρχές.

Εκείνη ως απάντηση με έβρεξε κλωτσώντας το πόδι της μέσα στο νερό. Τέτοιες στιγμές μου έρχονται στο μυαλό ιστορίες που είχα ακούσει για τη γιαγιά της, την Παρασκευή.

Ήταν η εποχή του '40, τότε η κυρία Βούλα (από το «Παρασκευή») πρέπει να ήταν 13 ετών, όταν οι Γερμανοί εισέβαλαν στα χωριά. Καίγανε τα σπίτια του χωριού, ήταν έτοιμοι να κάψουν το σπίτι της φίλης της γιαγιάς, της Πόπης, που είχε και 3 μικρότερα αδέρφια. Τη στιγμή που ετοιμάζονταν να βάλουν τη φωτιά, βγήκε μπροστά στο πλήθος, ενώ όλοι φοβόντουσαν, και είπε στους Γερμανούς: «Σταματήστε! εδώ έχει παιδιά μη βάλετε φωτιά.» Όλοι την κοίταξαν με μάτια γουρλωμένα, οι Γερμανοί εντυπωσιασμένοι από το θάρρος της, πράγματι σταμάτησαν και δεν έβαλαν φωτιά. Έτσι θαρραλέα είναι και η Εβίτα, δεν φοβάται τις συνέπειες που μπορεί να έχουν οι πράξεις της. Μην κοιτάτε που τη φωνάζουμε Εβίτα, Παρασκευή τη βαφτίσανε, όπως την γιαγιά της, εδώ στη Θεσσαλία αλλάζουν πολύ τα ονόματα.. Εγώ είμαι η

Τα άλογα της Θεσσαλίας της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

Κλειώ από το Κλεοπάτρα, σαν τη γιαγιά μου κι εγώ, αλλά θα σας τα πω αργότερα.

Επιτέλους φτάσαμε στο σπιτάκι του παππού. Είχα καιρό να πάω και είχα ξεχάσει πόσο παλαιομοδίτικο ήταν. Οι πολυέλαιοι, τα κεριά, οι κρεβατοκάμαρες όλα ήταν τόσο διαφορετικά και ασυνήθιστα, αλλά ταυτόχρονα και τόσο οικεία. Το σπίτι ήταν χτισμένο με πέτρες και κόκκινα κεραμίδια. Στην είσοδο συνήθως είχε ξύλα για τη σόμπα. Είχε και ένα κήπο με διάφορα είδη δέντρων και λίγο πιο δίπλα ένα κοτέτσι. Με το που μπεις μέσα θα βρεθείς σε ένα χολ γεμάτο φωτογραφίες από εμένα και την οικογένειά μου. Στην πόρτα δεξιά είναι η είσοδος στην κουζίνα, ο νυπτήρας είναι μαρμαρίνος και οι τοίχοι πάνω στην κουζίνα έχουν μικρά πλακάκια, τα ντουλάπια είναι ξύλινα, όπως και το τραπέζι. Ο φούρνος είναι τόσο μικρός που χωράει ένα ταψί τη φορά. Το σαλόνι έχει 2 πολυθρόνες και μια κουνιστή καρέκλα. Τα υπνοδωμάτια είναι μικρά, τα σεντόνια για τα κρεβάτια είναι δαντελωτά και έχουν πολλές τεράστιες ξύλινες ντουλάπες οι οποίες τρίζουν πολύ. Όλο αυτό το ξύλο με κάνει να νιώθω λες και ζω μέσα σε ένα δέντρο. Στην πίσω αυλή ο παππούς είχε κ ένα στάβλο με άλογα, αλλά τώρα που μεγάλωσε θα αναγκαστούμε να τα δώσουμε διότι είναι πολύ μεγάλος για να τα φροντίζει μόνος του. Η αυλή έχει μία υπέροχη θέα στα βουνά. Λατρεύω να κάθομαι εκεί κ να απολαμβάνω τη θέα με τις ώρες.

Αυτή τη φορά δεν ανεβήκαμε στο σπίτι του παππού για μια απλή επίσκεψη. Πέρα από τη ευθυγράμμιση των πλανητών, ήρθαμε να πουλήσουμε τα άλογα του παππού στον κύριο Τόλη. Τον Κάσπερ που είναι ένα καφέ άλογο και την Μπλάκι που όπως λέει κ το όνομα της ήταν μαύρη. Και τα 2 αυτά άλογα ήταν απόγονοι της Λάκη, αφού τα άλογα ζουν κατά μέσο όρο 25-30 χρόνια. Όλα τα άλογα του παππού ξεκινώντας από τη Λάκη είναι της φυλής των αλόγων της Θεσσαλίας, μία αρχαία φυλή που λέγεται ότι είναι απόγονοι του Βουκεφάλα, του αλόγου του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Το είδος αυτό είναι είδος προς εξαφάνιση., χαρακτηριστικά χρώματα της φυλής αυτής είναι το καφέ και το μαύρο. Εντοπίζονται κατά κύριο λόγο στην Θεσσαλία και τη δυτική Μακεδονία και σπάνια εμφανίζουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στο χρώμα τους.

Ήταν πολύ μεγάλος πια για να τα φροντίζει μόνος του. Ο κύριος Τόλης είχε μια φάρμα με άλογα και ο παππούς τον συμπαθούσε αρκετά. Ο κύριος Τόλης μιλούσε συχνά για την απέχθεια του για τα Τσίρκα και το πώς εκμεταλλεύονταν και κακομεταχειρίζονταν τα ζώα, ακόμα και για το πόσα χρήματα βγάζανε ετησίως από αυτό. Αυτά τα λόγια έκαναν τον παππού να νιώθει ότι τον καταλαβαίνει. Παρότι κανένας μας δεν είχε πρόβλημα με τον κ. Τόλη, η Εβίτα δεν το συμπάθησε ποτέ, έλεγε πως της φαινόταν ύποπτος και ότι μας έκρυβε τον αληθινό του χαρακτήρα.

Τα άλογα της Θεσσαλίας της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

Εκείνο το πρωί ξυπνήσαμε νωρίς για να δούμε και να παρατηρήσουμε τη σύνοδο των 7 πλανητών. Ξυπνήσαμε στις 5, φάγαμε πρωινό, ντυθήκαμε καλά, καθώς το κρύο ήταν τσουχτερό, βγήκαμε έξω να στήσουμε τα τηλεσκόπια και αρχίσαμε την παρατήρηση. Σε λίγο και οι 7 πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος θα βρισκόντουσαν σε πλήρη ευθυγράμμιση και θα έμεναν έτσι για 10 λεπτά. Το μοναδικό αυτό φαινόμενο θα επαναληφθεί σε 75.000 χρόνια. Οι ήχοι και οι κουβέντες που ακούγονταν στο βάθος τράβηξαν την προσοχή της Εβίτας, η οποία έστρεψε ένα από τα 3 τηλεσκόπια προς την κατεύθυνση αυτή, μιας και το μόνο που δεν παρατηρούσε ήταν η σύνοδος των πλανητών. Ακόμα και τη γάτα του κυρ Τάκη, από το Δημήτρη, που πίστευε ότι έφερνε κακή τύχη, παρατηρούσε με περισσότερο ζήλο από τ' αστέρια.

Η Εβίτα παρατήρησε κάποιους άνδρες στο απέναντι βουνό στο βάθος. Ένας άντρας, φορούσε ένα παράξενο καπέλο και κρατούσε δύο άλογα, ενώ ένας άλλος φαινόταν να μετρούσε χρήματα, δίπλα τους άλλοι 2 άντρες συζητούσαν κάπως ύποπτα. Μετά από λίγο ο άντρας που μετρούσε τα χρήματα τα τοποθέτησε σε ένα φάκελο, που έπειτα τον έδωσε στον άντρα που φαινόταν να είναι ο συνεργάτης του. Ως απάντηση ο άντρας που κρατούσε τα άλογα τα έδωσε στους άντρες οι οποίοι με τη σειρά τους έδωσαν το φάκελο με τα χρήματα. Ο ήλιος ανέτειλε πίσω από τους άντρες. Η Εβίτα κατάφερε να διακρίνει τα χρώματα των αλόγων. Το ένα ήταν καφέ και το άλλο κατάμαυρο. Με τις πρώτες ηλιαχτίδες του ήλιου οι άντρες φύγανε βιαστικά. Οι δύο μπήκανε στο αμάξι μετρώντας τα χρήματα και οι άλλοι γρήγορα βάλανε τα άλογα σε ένα κάρο και εξαφανίστηκαν. Η Εβίτα φρόντισε να βγάλει μερικές φωτογραφίες με το κινητό της μέσα από το φακό.

Τα άλογα, αν είχε καταλάβει καλά η Εβίτα, ανήκαν στη σπάνια ράτσα αλόγων της περιοχής, που βρισκόταν υπό εξαφάνιση, όπως και τα άλογα του παππού. Όπως μας έλεγε παππούς ή κακομεταχείριση και το εμπόριο ειδών υπό εξαφάνιση είναι ένα περιβαλλοντικό έγκλημα. Τα περιβαλλοντικά εγκλήματα είναι τα εγκλήματα τα οποία με οποιοδήποτε τρόπο καταστρέφουν τη φυσική χλωρίδα και πανίδα του περιβάλλοντος. Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Ένωση περιβαλλοντικό έγκλημα είναι «η θανάτωση, καταστροφή, κατοχή ή εμπορία προστατευόμενων ειδών άγριας πανίδας ή χλωρίδας». Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο ο παππούς έφυγε από το τσίρκο όταν ήταν ακόμα έφηβος.

Ο παππούς είχε μεγαλώσει στο τσίρκο, δεν συνήθιζε να μιλάει για αυτό. Ένα βράδυ είχε πολλή διάθεση για να αναπολήσει το παρελθόν του κι έτσι άρχισε να μας διηγείται ιστορίες από τα νεανικά του χρόνια. Οι γονείς του ήταν διάσημοι ακροβάτες και εκπαιδευτές ζώων, έτσι και αυτός μεγάλωσε στο τσίρκο.

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

Ξεκίνησε τη διήγηση λέγοντας πως είχε τραυματικά βιώματα από εκείνα τα χρόνια του, ειδικά για το πώς εκπαιδεύανε τα άγρια ζώα. Τα αναθρέφουν από μικρά και τα έχουν εσώκλειστα σε κλουβιά ολημερίς. Βγαίνουν μόνο για εκπαίδευση, μας είπε πως αν κάνουν κάποιο λάθος τα μαστιγώνουν μέχρι να αιμορραγήσουν ή χρησιμοποιούν ακόμα και ηλεκτροσόκ. Όλα αυτά στεναχωρούσαν πάρα πολύ τον παππού και αυτός ήταν ένας λόγος που αποφάσισε να φύγει. Μια από τις πιο τραυματικές εμπειρίες που μας μοιράστηκε ήταν ο άδικος θάνατος της ελεφαντίνας στην οποία είχε τεράστια αδυναμία, την έλεγαν Σάντυ.

Πιεζόμασταν να ανοίξουμε το τσίρκο, και έπρεπε να βιαστούμε να εκπαιδεύσουμε τους ελέφαντες. Η Σάντυ, ο νεότερος ελέφαντας φοβόνταν πάρα πολύ την εκπαίδευση. Επειδή μια μέρα δεν μπορούσε να εκτελέσει τα κόλπα της, έτρεξε να κρυφτεί φοβούμενη για τις συνέπειες. Τότε οι εκπαιδευτές την πιάσανε και την τιμώρησαν για την επιπολαιότητά της. Το πιο συγκλονιστικό ήταν το ότι όταν σταματήσαμε και την κοιτάξαμε είδαμε δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλα της και λυγμοί βασάνιζαν το σώμα της. Την ημέρα της παράστασης από το άγχος της η μικρή Σάντυ ποδοπάτησε τον θηριοδασαστή μέχρι θανάτου στη σκηνή. Οι θεατές απαιτούσαν εκδίκηση, ζητώντας να εκτελεστεί η Σάντυ. Έτσι και αποφασίστηκε, την επόμενη κιόλας ημέρα κρέμασαν τη Σάντυ από ένα γερανό και ένα πλήθος των δύο χιλιάδων ανθρώπων συμπεριλαμβανομένων και παιδιών παρακολούθησε το... «θέαμα», αυτό ήταν που με ξάφνιασε πιο πολύ! Ήρθαν να δούνε την εκτέλεση της κακομοίρας της Σάντυ. Το θέαμα ήταν αποκρουστικό, η αλυσίδα που την κρατούσε έσπασε και η Σάντυ έπεσε από ψηλά, με αποτέλεσμα να σπάσει το πόδι της. Αντί όμως να τη λυπηθούν και να σταματήσουν, επιστρατεύτηκαν μεγαλύτερη αλυσίδα και επανέλαβαν τη διαδικασία από την αρχή. Αφού ξεψύχησε, την αφήσανε μισή ώρα να κρέμεται πάνω στο γερανό. Εκείνο το βράδυ έκλαψα όσο δεν είχα κλάψει σε όλη τη ζωή μου, διότι η Σάντυ μαζί με τα άλογα του τσίρκου ήταν τα αγαπημένα μου ζώα. Μετά από το συμβάν αυτό, περίμενα να αλλάξουν τα πράγματα στο τσίρκο, δυστυχώς ήταν σαν να μην είχε γίνει τίποτα. Η εκπαίδευση των ζώων συνέχιζε να γίνεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, βίαια, με μαστιγώματα, ηλεκτροσόκ και αιχμές. Τότε ήταν που αποφάσισα πως δεν μπορώ να ζω άλλο έτσι, έπρεπε να φύγω, αλλά όχι μόνος, όχι χωρίς τα άλογα που τόσο αγαπούσα! Δεν θα ήταν εύκολο.»

Για εβδομάδες πάλευε να βρει μία λύση, ώστε να το σκάσει. Τότε του ήρθε μία ιδέα, θα μπορούσε να πάρει τα χρήματα από το ταμείο του τσίρκου

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

και με αυτά θα έκλεινε εισιτήρια για εκείνον και τα ζώα για κάποιου μακριά. Ο Μπόρις ο θηριοδαστής, με το χαρακτηριστικό μαντήλι στο λαιμό, δε θα χαιρόταν με αυτό. Ήτανε πολύ εκδικητικός ο Μπόρις, γι' αυτό και τον φοβόταν, καθώς και τις συνέπειες που θα του επέβαλε αν τον πιάνανε κατά την απόδραση. Ευτυχώς δεν τον σταματούσε τίποτα, την επόμενη κιόλας μέρα, με τα χίλια ζόρια κατάφερε να περάσει από τους φρουρούς χωρίς να τον αντιληφθούν. Έτσι πήρε την αγαπημένη του Λάκη (τυχερή) με τη κόρη της στο τρένο κ φύγανε για άγνωστο προορισμό. Τελικά φτάσανε στην Ελλάδα, στο χωριό του παππού εδώ στα Άγραφα, στην πατρίδα αυτών των αλόγων, την Θεσσαλία.

Όταν ξημέρωσε και τελειώσαμε τη χαρτογράφηση, πήγαμε στο φωτογραφείο να με εκτυπώσουμε τις φωτογραφίες που είχαμε τραβήξει εκείνο το πρωί. Μια ώρα αργότερα, πήγαμε να παραλάβουμε τις εκτυπώσεις. Μόλις κοιτάσαμε τις φωτογραφίες η Εβίτα άρχισε να φέρεται κάπως αλλόκοτα.

ι συμβαίνει; τη ρώτησα.

ίποτα! Μου απάντησε κάπως νευρικά.

Τότε πρόσεξα πως ανάμεσα στις φωτογραφίες του νυχτερινού ουρανού υπήρχαν και 3 φωτογραφίες που δεν απεικόνιζαν τη σύνοδο των πλανητών.

ι είναι αυτές οι φωτογραφίες; τη ρώτησα.

εν είναι τίποτα! Φώναξε και έφυγε βιαστικά από το φωτογραφείο.

Τότε κατάλαβα ότι κάτι έτρεχε με τη συμπεριφορά της Εβίτας, γιατί φώναζε μόνο αν κάτι την άγχωνε ή την ανησυχούσε. Όμως, όταν τελικά την προλάβαμε στο δρόμο, τότε μας είπε για το πρωινό συμβάν. Η Κέλλυ και εγώ ξαφνιαστήκαμε! Έπειτα μας έδειξε τις φωτογραφίες! Στην πρώτη φωτογραφία ξεχωρίζαμε δύο άλογα, τα οποία ήταν δεμένα. Η δεύτερη φωτογραφία έδειχνε δύο άντρες, τον ένα να κρατάει ένα φάκελο και τον άλλο να προσπαθεί να επικοινωνήσει με έναν από τους άλλους. Στην τρίτη φωτογραφία διακρίνονταν άλλοι δύο άντρες που κρατούσαν τα δύο άλογα, ένας εκ των οποίων φορούσε κ ένα πολύ ιδιαίτερο καπέλο.

υτός δεν είναι ο κύριος Τόλης; ρώτησε η Κέλλυ.

Η Κέλλυ πάντα παρατηρούσε και θυμόταν τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Ήταν ήσυχη, αλλά ήξερε πολλά. Γνωρίζοντας τις ικανότητές της δεν με ξάφνιασε που βλέποντας μόνο μια φιγούρα αναγνώρισε ένα πρόσωπο. Με αφορμή αυτό το περιστατικό η Εβίτα ξέσπασε.

Σας τα έλεγα εγώ! Αυτός ο τύπος δεν είναι έμπιστος! Δεν τον συμπάθησα ποτέ.

Μη μπορώντας να τις πιστέψω, απάντησα χαμηλόφωνα.

α ο κύριος Τόλης δεν θα..

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

Πριν προλάβω να τελειώσω την πρότασή μου ο μπαμπάς μου μας φώναξε στο αμάξι, καθώς είχε κλείσει το δρόμο, επίσης είχαμε κλείσει τραπέζι να πάμε για φαγητό. Είχαμε κανονίσει να πάμε στην αγαπημένη μου ταβέρνα, «Τη φωλιά του κόκορα». Η ταβέρνα ήταν πολύ κοντά στο φωτογραφείο, οπότε η διαδρομή ήταν σύντομη. Η ταβέρνα βρίσκεται σε ένα πέτρινο κτήριο, αρκετά παραδοσιακή με τα απλά τραπεζάκια ντυμένα με το λευκό τραπεζομάντηλο. Χωρίζεται σε δύο σάλες, την εξωτερική που τώρα το φθινόπωρο είναι καλυμμένη με τζαμαρίες και την εσωτερική που έχει και το ζεστό τζάκι. Έξω έχει μία παιδική χαρά, όταν ήμουν μικρή πέρναγα ατελείωτες ώρες παίζοντας με τα κορίτσια, καθώς ήταν μια ταβέρνα που επισκεπτόμασταν συχνά.

Μπαίνοντας μέσα, μου τράβηξε την προσοχή ένας αστυνομικός που καθόταν στη γωνία της ταβέρνας. Αυτό που με ξάφνιασε ακόμα πιο πολύ ήταν το γεγονός ότι ο μπαμπάς μου τον αναγνώρισε και πήγε προς το μέρος του. Φάνηκαν να συζητάνε ζεστά για λίγο και έπειτα ο μπαμπάς μου μας τον σύστησε. Το λέγανε Σάκη από το «Θανάσης», συνέχισε λέγοντας πως όταν ήτανε νέοι, μαζί με τον κύριο Τόλη κάνανε πολλή παρέα. Από την κουβέντα τους κατάλαβα πως κάνανε ζωηρή παρέα μικροί, καθώς μιλήσανε για χαρτοπαιξία, μηχανάκια και νυχτερινές εξορμήσεις, κάτι που ήταν πολύ ξένο από την εικόνα για τον μπαμπά μου που έχω σήμερα. Σκεπτόμενοι τα σημερινά γεγονότα, θεώρησα πως είχαμε σταθεί τυχερές, διότι με φίλους στην αστυνομία θα είναι πιο εύκολη η εξιχνίαση της υπόθεσης των φωτογραφιών της Εβίτας. Όταν πήγε ο μπαμπάς να δει σε ποιο τραπέζι θα καθόμασταν, χωρίς δεύτερη σκέψη η Κέλλυ ρώτησε τον αστυνομικό.

Κύριε Σάκη, αυτός δεν μοιάζει με τον φίλο σας τον κύριο Τόλη; Φοράει και παρόμοιο καπέλο!

Όχι! Όχι! ο Τόλης δεν φοράει τέτοια καπέλα! απάντησε ο αστυνομικός.

- Είστε σίγουρος κ. Σάκη; απόρησε η Κέλλυ καθώς όντας πολύ παρατηρητική της έκανε εντύπωση η απάντησή του.

- 100%! της επιβεβαίωσε εκείνος.

Ο μπαμπάς αγαπούσε πολύ τα φιλαράκια του, παρότι εκείνοι ερχόταν στο σπίτι σπάνια, καθώς ήταν λεύτεροι... ο μπαμπάς πήγαινε συχνά να τους βρει στα καφενεία και τις ταβέρνες. Όταν ήτανε μικροί, έκαναν όλοι μαζί αρκετά απερίσκεπτα κ ριψοκίνδυνα πράγματα.

Με τα λόγια αυτά, αποφασίσαμε να ξεχάσουμε ό,τι έγινε και να περάσουμε καλά. Κάτσαμε, φάγαμε και γυρίσαμε σπίτι, εκείνο το βράδυ ο ύπνος ήρθε γρήγορα καθώς η μέρα αποδείχτηκε πολύ μεγάλη.

Το επόμενο πρωί πιαστήκαμε να μελετήσουμε τις φωτογραφίες από την ουρανογράφηση και δεν δώσαμε πολλή σημασία στις φωτογραφίες του «ύποπτου» περιστατικού. Ο καιρός ήταν τόσο καλός που κάποια στιγμή

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

αποφασίσαμε να πάμε μια βόλτα, βιαζόμασταν να βγούμε έξω στον ήλιο και να χαλαρώσουμε, με αποτέλεσμα να τα αφήσουμε όλα στο τραπέζι και να φύγουμε. Παίξαμε κρυφτό και κυνηγητό στην τεράστια αυλή του παππού και μετά εξουθενωμένες ξαπλώσαμε στο γρασίδι κ παρατηρούσαμε τα σύννεφα, το αγαπημένο χόμπι της μαμάς. Μαζί με την παρατήρηση πιάσαμε και τη κουβέντα για το σχολείο και τα όνειρά μας για το μέλλον. Έπειτα η Εβίτα πήγε να πει νερό, αλλά αντί να το πει αποφάσισε να μας το ρίξει στο κεφάλι.

Όταν επιστρέψαμε μέσα, βρήκαμε τον παππού να κρατάει κ να κοιτάει επίμονα μία από τις φωτογραφίες. Σήκωσε το βλέμμα του και μας είπε:

ού τη βρήκατε αυτή τη φωτογραφία; με μάτια που δηλώναν πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Πριν προλάβουμε να απαντήσουμε, είχε ήδη γυρίσει τη πλάτη και με τη φωτογραφία στα χέρια του, πήγαινε προς το μέσα δωμάτιο. Τον ακούσαμε να ψιθυρίζει κάτι, αλλά δε μπόρεσα να διακρίνω τι. Δεν είμαι σίγουρη αν τα άλλα κορίτσια κατάλαβαν τι συνέβαινε, αλλά βαθιά συλλογή έπιασε τη Κέλλυ, που για κάποιο λόγο νομίζω ότι άκουσε τι ψέλλισε ο παππούς.

Βλέποντας τον παππού τόσο αναστατωμένο, νιώσαμε την ανάγκη να τον κάνουμε να νιώσει καλύτερα. Πάντα τον ηρεμούσε η παρουσία των αλόγων του, του Κάσπερ και της Μπλάκι. Γι' αυτό σκεφτήκαμε πως ήτανε ώρα για μία βόλτα στον στάβλο του κ. Τόλη. Ο μπαμπάς ενθουσιάστηκε με την ιδέα αυτή και χωρίς δεύτερη σκέψη είπε στον παππού.

πες μέσα στο αμάξι πατέρα! Πάμε μία βόλτα στο στάβλο.

Το πρόσωπο του παππού έλαμψε από χαρά και ετοιμάστηκε γρήγορα γρήγορα για να φύγουμε.

Όταν φτάσαμε στον στάβλο, ο κύριος Τόλης μας καλωσόρισε θερμά, αλλά με το που ζητήσαμε να δούμε τα άλογα του παππού, χλόμιασε, και τραύλισε

ήμερα τα πήγα στον στάβλο που έχω στην Πίνδο, μόλις έφυγε το αμάξι θα τα έχω πίσω σε μια εβδομάδα, είπε.

Παρά την απουσία των αλόγων μας, εμείς επιλέξαμε να μείνουμε για να κάνουμε ιππασία, κάτι που φάνηκε να αναστάτωσε ακόμα πιο πολύ τον κύριο Τόλη. Ο Flash, το πιο γρήγορο άλογο το οποίο συνηθίζω να καβαλάω, έλειπε και αυτό όπως και πολλά άλλα, που στην τελευταία μας επίσκεψη ήταν εκεί. Δεν έδωσα πολλή σημασία, διότι πίστεψα ότι τα είχε πάει και αυτά στον στάβλο της Πίνδου.

Μαζί με την Εβίτα και τον οδηγό του ιππικού ομίλου, ξεκινήσαμε τη βόλτα μας στο δάσος. Τελικά είχαμε πάρει κάποια άλλα άλογα. Η Κέλλυ φοβάται τα άλογα, γι' αυτό το λόγο έμεινε πίσω στο στάβλο να μας περιμένει

Τα άλογα της Θεσσαλίας της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

να γυρίσουμε από τη βόλτα μας. Ο μπαμπάς μάς άφησε μόνες για λίγο, ώστε να επιστρέψει τον παππού στο σπίτι και θα ερχόταν αργότερα να μας πάρει.

Η Κέλλυ είναι μεγάλη βιβλιοφάγος, από μικρή διάβαζε τόσο πολλά βιβλία που η μαμά της δεν προλάβει να αγοράζει καινούρια. Λάτρευε κυρίως τα βιβλία μυστηρίου, που χάρη σε αυτά είχε μάθει να λύνει εύκολα γρίφους, να παρατηρεί και να συνδυάζει πράγματα που οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν μπορούν καν να φανταστούν. Η γιαγιά της η Καλλιόπη ήταν η δασκάλα του χωριού, σπουδαγμένη και με μεγάλη αγάπη για τα βιβλία και εκείνη, πέρασε το πάθος της στην εγγονή της. Είχε μάθει να λύνει μυστήρια με τη παρατηρητικότητα της, ήταν όμως ήσυχη δύναμη καθώς περίμενε σιωπηλά και υπομονετικά μέχρι να βγάζουν τα πάντα νόημα πριν μας ξεφουρνίσει το τι είχε ανακαλύψει. Έτσι έμενε πολύ συχνά σιωπηλή και σκεπτική...

Ο μπαμπάς άργησε πολύ να επιστρέψει να μας πάρει, έτσι η σιωπή και ο συλλογισμός της Κέλλυς κατά την αναμονή έκανε το χρόνο να περνάει πολύ αργά. Όταν επιτέλους ήρθε να μας πάρει φαινόταν ταραγμένος. Φτάσαμε στο σπίτι και μετά από δέκα λεπτά ησυχίας, ακούσαμε τον παππού να παραμιλάει και να λέει ότι τα άλογά του κινδυνεύουν! Πως ο κύριος Τόλης δεν έχει στάβλο στην Πίνδο, καθώς και να αναφέρει πράγματα από το παρελθόν του όπως ο Μπόρις, ότι ακόμα δεν τον έχει συγχωρέσει και ότι τον βρήκε, για να τον εκδικηθεί. Η Κέλλυ μέσα σε όλη την αναμπουμπούλα, επέμενε το βράδυ κατά τις έντεκα να βγούμε για να κάνουμε μια βραδιά Μεσιε, ισχυριζόμενη ότι οι συνθήκες θα είναι ιδανικές. Ο κατάλογος Μεσιέ αποτελεί μια συλλογή αστρονομικών αντικειμένων που καταγράφηκαν από τον Γάλλο αστρονόμο Σαρλ Μεσιέ. Στην βραδιά Μεσιέ προσπαθούμε να εντοπίσουμε όλα τα αντικείμενα από τον κατάλογο, ή τουλάχιστον όσα περισσότερα μπορούμε, την άνοιξη όμως δεν φαίνονται όλα. Επειδή ο παππούς ήταν αναστατωμένος, δεν έδωσα μεγάλη έμφαση στα λεγόμενά της και το άφησα να περάσει.

Η απώλεια της μαμάς μου είχε στοιχίσει πολύ στο μπαμπά, με μεγάλωσε όμως με πολλή αγάπη και φροντίδα και ό,τι δε μπορούσε να προσφέρει αυτός, το αναπλήρωνε η γιαγιά Κλεοπάτρα ή «πεθερούλα» όπως τη φώναζε χαϊδευτικά ο μπαμπάς. Μετά τον χαμό της γιαγιάς, ο μπαμπάς ήταν ιδιαίτερα περιποιητικός απέναντι στον παππού, καθώς ήταν ο μόνος από τους «παππούδες» που είχε μείνει εν ζωή. Εμένα με λένε Κλεοπάτρα, αλλά με φωνάζουν Κλειώ, από τη γιαγιά μου το πήρα κι εγώ, από τον μπαμπά μου πήρα το πάθος για την αστρονομία. Από μικρή πήγαινα με τον μπαμπά να παρατηρήσω τα αστέρια. Η γιαγιά από την άλλη μου δίδαξε την επιβίωση λέγοντας ιστορίες από όταν μεγάλωνε μόνη της τα παιδιά της, επειδή ο άντρας της πέθανε στον πόλεμο. Το πάθος μου είναι τα αστέρια και τα

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

άλογα, εεε και ο παππούς και η φύση γύρω από το σπίτι του. Με τις φιλενάδες μου μεγαλώσαμε μαζί. Μάλλον το κοινό που μας δένει τόσο είναι το ότι μεγαλώσαμε και οι 3 μόνο με τους μπαμπάδες μας. Η μόνη γυναικεία φιγούρα που είχαμε ήταν οι γιαγιάδες μας που ήταν δυο φορές μητέρες μας. Με τις δικές τους ιστορίες και τα δικά τους βιώματα μεγαλώσαμε. Όλες μας είχαμε κληρονομήσει τα ονόματα των γιαγιάδων μας — μα δεν ήταν μόνο το όνομα, ήταν σαν η μοίρα, αφήνοντας μια γενιά να πάρει ανάσα, ύστερα να χάραξε προσηκτικά το ίδιο καλούπι ψυχής και χαρακτήρα στο εγγόνι.

Ήμουν α κουρασμένη και με είχε πάρει ο ύπνος στον καναπέ. Ξύπνησα στις έντεκα παρά δέκα από την Κέλλυ που με τραβολογούσε να σηκωθώ να πάμε έξω, δεν είχα καμία όρεξη να κάτσω μέχρι αργά το βράδυ να ψάχνω τα αντικείμενα του καταλόγου Μεσιέ. Από την έκφραση της Εβίτας κατάλαβα ότι ούτε εκείνη ήθελε, η Κέλλυ όμως ήταν τόσο επίμονη που δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να στήσουμε τα τηλεσκόπια. Λίγα λεπτά αργότερα ακούσαμε κάτι ήχους που θύμιζαν χλιμιντρίσματα αλόγων στο βάθος. Χωρίς δεύτερη σκέψη η Εβίτα υπό την προσταγή της Κέλλυς έστρεψε το τηλεσκόπιο της προς την κατεύθυνση αυτή και άρχισε να φωτογραφίζει. Μετά από λίγο είπε:

-Πάλι ο κύριος Τόλης πουλάει άλογα!

-Δεν μπορεί να είναι ο κύριος Τόλης! απάντησα νευριασμένη.

Τότε η Κέλλυ είπε στην Εβίτα να πάρει τηλέφωνο την αστυνομία χωρίς ερωτήσεις και εκείνη ευτυχώς το έκανε. Η Κέλλυ άρχισε να μας εξιστορεί όλα όσα είχε ανακαλύψει τις τελευταίες μέρες. Ξεκίνησε λέγοντας ότι σε μία φωτογραφία, από αυτές που τράβηξε η Εβίτα, αναγνώρισε ίδια χαρακτηριστικά με αυτά από τα άλογα του παππού. Στη φωτογραφία διέκρινε ότι το μαύρο άλογο είχε πολύ μακριά ουρά και μια λευκή βούλα στο πρόσωπο όπως και η Μπλάκι. Διέκρινε επίσης ότι το άλλο άλογο είχε μαύρη χείτη και κοντά αυτιά σαν τον Κάσπερ. Μας ανέφερε ακόμα ότι της είχε κάνει εντύπωση το πόσο είχε πανικοβληθεί ο αστυνομικός κύριος Σάκης στην ταβέρνα. Έτσι τον παρατηρούσε καθ' όλη τη διάρκεια που ήμασταν εκεί. Είναι τόσο παρατηρητική που μπόρεσε να διαβάσει τα χείλη του κάποια στιγμή που μίλαγε στο τηλέφωνο. Διέκρινε να λέει: «ξεφορτώσου τα καπέλα, σε αναγνώρισαν και θα μας βάλεις σε μπελάδες».

Έχοντας λοιπόν αντιληφθεί ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει, νωρίτερα που επισκεφτήκαμε το στάβλο, όταν την αφήσαμε μόνη, τρύπωσε στο γραφείο του κ. Τόλη και έψαξε μήπως και βρει άλλα στοιχεία. Μπαίνοντας στον χώρο βρήκε διάφορα καπέλα πεταμένα στο καλάθι αχρήστων, καθώς και ένα μαντήλι πάνω στο γραφείο. Βρήκε επίσης ένα σημειωματάριο, το άνοιξε και ανακάλυψε σημειωμένη μια νέα συνάντηση η οποία προοριζόταν για αύριο στο ίδιο σημείο. Γι' αυτό επέμενε τόσο πολύ να βρούμε σήμερα να

Τα άλογα της Θεσσαλίας
της Αλεξάνδρα Κλειώ Καπέλα

παρατηρήσουμε τα αστέρια. Δίπλα στο ραντεβού μπορούσε να διακρίνει ένα όνομα, Μπόρις, το οποίο την έκανε να μην έχει πια αμφιβολία ότι πρόκειται για μια νέα αγοραπωλησία μεταξύ του κυρίου Τόλη και του Μπόρις. Μας αποκάλυψε επίσης, ότι κατάφερε να ακούσει τι μурμουράγε ο παππούς τη μέρα που είδε τη φωτογραφία. Στην τρίτη φωτογραφία ο παππούς όντως διέκρινε τον Μπόρις με το χαρακτηριστικό του μαντήλι. Όλα αυτά τα χρόνια είχε κρατήσει θυμό στον παππού που του έκλεψε τα χρήματα και το έσκασε από το τσίρκο με τα άλογα.

Η Αστυνομία όντως έφτασε, ο Σάκης προσπάθησε να πετάξει στάχτη στα μάτια των συναδέλφων του, λέγοντας πως ήταν όλα υπό έλεγχο. Όμως δεν ήξερε ότι τον Μπόρις τον αναζητούσαν και για άλλα εγκλήματα.

Ο Μπόρις είχε κ εκείνος το ίδιο πάθος με τον κύριο Τόλη, τα χαρτιά. Ήταν όμως λίγο πιο τυχερός από τον Τόλη ή- για να το πούμε αλλιώς- πιο πονηρός και μπορούσε πιο εύκολα να φέρνει τη τύχη με το μέρος του. Πέτυχε τον Τόλη σε δύσκολες οικονομικές στιγμές κ έτσι του έκανε μία πρόταση που δεν μπορούσε να αρνηθεί. Να του πουλήσει τα άλογα του παππού. Έτσι με αυτόν τον τρόπο πίστευε ότι θα πατοίσει με τον παππού για αυτό που του είχε κάνει τόσα χρόνια πριν.

Συνεχίσαμε να παρακολουθούμε την εξέλιξη μέσα από τα τηλεσκόπια καθώς ήμασταν αρκετά μακριά από τον τόπο της συναλλαγής. Μπορούσαμε όμως να καταλάβουμε ότι η περιπέτεια των αλόγων μας θα είχε αίσιο τέλος. [...]

Είμαστε στο δρόμο για το σπίτι του παππού, οι στροφές όπως πάντα είναι πολλές. Ευτυχώς για εμάς ο μπαμπάς πηγαίνει σιγά. Για την Κέλλυ και την Εβίτα δεν είναι πια η πρώτη φορά που επισκεπτόντουσαν την περιοχή των Αγράφων. Θαυμάζουμε και οι τρεις το υπέροχο τοπίο, τα θεόρατα βουνά, τα καταπράσινα δέντρα. Όπως πάντα, κάναμε τη καθιερωμένη στάση στους καταρράκτες Παλαιοκαρυάς Τρικάλων και απολαύσαμε το τοξωτό γεφύρι με τις νεράιδες. Ένας χρόνος έχει περάσει από την περσινή μας περιπέτεια και ο κύριος Τόλης μαζί με τους συνεργούς του βρίσκονται πλέον στη φυλακή. Ο παππούς έφυγε από τη ζωή, αλλά έφυγε ήσυχος. Μετανιωμένος και γεμάτος τύψεις ο κύριος Τόλης έδωσε το στάβλο μαζί με όλα τα σπάνια άλογα της Θεσσαλίας σε μένα και τα κορίτσια να τα φροντίζουμε. Εύχομαι ο παππούς μου να βρίσκεται στον παράδεισο παρέα με την ελεφαντίνα του τη Σάντυ και το αλογό του, τη Λάκη που τόσο πολύ αγαπούσε. Και εμείς να είμαστε φύλακες άγγελοι για τα σπάνια Άλογα της Θεσσαλίας.